

Nr 1095

Av herrar Nilsson i Bästekille och Åkerlind, om vissa åtgärder för att öka beståndet av havsöring.

(Lika lydande med motion nr 933 i Första kammaren)

I Östersjön och främst i dess södra del är det internationella laxfisket numera så intensivt, att en allt mindre del av den utvandrade laxen har möjlighet att växa till och som lekmogen återvända till de främst i Sverige belägna lekälvarna och havsområdena utanför dessas mynningar. Till följd härav har de svenska fiskarnas andel av laxfångsten i Östersjön minskat starkt under senare år.

Med nuvarande inställning till laxfiskeproblemet i Östersjön hos fiskarna i flera av nationerna kring detta hav kan man icke heller för närvarande skönja någon ljusning på den egentliga laxfiskefronten.

Annorlunda ter det sig däremot på vissa håll beträffande fångsten av havsöring, i det att bl. a. odlingen av denna fisk visat sig kunna ge mycket bättre resultat för det svenska fisket än laxodlingen.

Denna omständighet ger sig också direkt till känna vid märkning och utsättning av utvandringsfärdiga exemplar av de två fiskarterna. Återfångstprocenten av märkt öring har nämligen i regel och i synnerhet i södra Sverige visat sig vara många gånger större än för lax.

Tages det viktigaste laxvattendraget i landets södra del, nämligen Mörrumsån, såsom exempel, finner man att under år 1969 fångades vid domänverkets sportfiske i ån endast 217 laxar med en medelvikt av 3 kg mot 1 020 havsöringar med en medelvikt av 3,4 kg.

Detta är en helt enkelt förbluffande kontrast mot förr, då laxen dominerade och dessutom hade en mycket högre medelvikt än öringen.

Laxens underläge gäller dock ännu ej de utvandrande smålaxarna — kallade smolt — i jämförelse med motsvarande öringar, utan laxungarna är fortfarande avsevärt talrikare än öringungarna i Mörrumsån. Också detta förhållande visar, att det är i havet den starka reduceringen av laxstammen sker, så att det främst är tidigt mognande och därför små fiskar, som har möjlighet att klara sig tack vare sin korta vistelse längre ut i Östersjön.

Då vi vet att öringen mera utpräglat uppehåller sig i närheten av de kuster, där dess födelseälv eller å faller ut, medan laxen beger sig ut på mycket längre vandringar och därför till övervägande del fångas av främ-

mande fiskare, är en förbättring av våra havsöringsstammar en mycket mera nationalekonomisk fiskeodling än den egentliga laxodlingen.

Att odling av havsöring också kan ge resultat visar icke blott iakttagelserna i Mörrumsån utan i än högre grad öringodlingen i Dalälven.

Dessa erfarenheter manar ovedersägligen till efterföljd även beträffande andra vattendrag och främst då i sådana, där större eller mindre bestånd av öring fortfarande finnes kvar trots alla ogynnsamma förhållanden som med tiden inträtt i vattendragen i fråga.

Det synes därför motiverat, att de till våra kuster uttrinnande vattendragen underkastas en inventering och undersökning i fråga om lämpligheten för ökad produktion av öring, varvid det kan tänkas att inventeringen till en början skulle inskränkas till vissa län i skilda delar av landet.

Under hänvisning till ovanstående föreslår vi,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att medel av de allmänna vattenavgifterna (2:10-medel) ställes till förfogande för inventering och undersökning av vattendrag lämpade för produktion av havsöring så att de ökade bestånden därav kan bli till fromma för det be-
trängda svenska kustfisket.

Stockholm den 28 januari 1970

Jöns Nilsson (m)

Allan Åkerlind (m)

i Båstekille